

[Glistrup]

derigennem er medvirkende til at føre Danmark dybere ned i afgrunden, for det siger man jo ganske og aldeles tydeligt at man er.

Når det radikale venstre ikke stemmer, så er det, fordi, siger de, landet ellers ville blive kastet ud i kaos. Men det vil landet ikke blive, for der ligger ganske klare løsninger – som vi i øvrigt skal behandle under et senere punkt på dagsordenen i dag – til, hvordan vi undgår at kaste landet ud i kaos. Dette folketings skulle i stedet for at køre hele denne enorme lovpakke, som nu er forelagt os, igennem i og for sig bare beskæftige sig med den ene linje, som vi under et senere punkt på dagsordenen skal behandle, nemlig at arbejdskonflikter udsættes til onsdag den 16. maj 1979, således at vi kan få anstændige arbejdsvilkår til sammenhængende at gennemarbejde tingene, sådan at vi kan komme med et ordentligt oplæg, noget, som vi folketingspolitikere kan være bekendt at præsentere den danske befolkning for, når vi skal redde den frem ad den rigtige vej. Det var dér, vi skulle samle kræfterne. Det, der burde være et flertal for her i folketinget, det var, at vi vil have ordentlige arbejdsvilkår og nå resultater.

Så kan man selvfølgelig sige, at en udsættelse til den 16. maj 1979 vil sige, at lønmodtagerne ville komme til at vente yderligere et par måneder på de lønforbedringer, som de selvfølgelig skal have. Det er ikke tillokkende, og derfor har vi som § 2 i dette forslag den tilføjelse, at man i hvert tilfælde får en beskeden reallønsfremgang med det samme, ved at den skattefri bundgrænse sættes op med 2.600 kr., altså til 17.100 kr.

Derved undgik vi altså denne kastrossel, som får de radikale til forskræmte at krybe ned i rendestenen og dø af skræk dernede. Og dø, det gør de jo alligevel, så om de dør det ene eller det andet sted, burde i og for sig være så nogenlunde ligegyldigt.

Men hvordan kan det være, at man nu kan få et folketingsflertal til at gennemføre noget, som selv flertallet ved er samfundsskadeligt? Ja, det beror først og fremmest på, at Danmarks monopolstatsradio har fremturet gang efter gang med at vrangindbilde befolkningen, hvad der i grunden er de rigtige økonomiske sammenhænge i dette land. Man er så villig til at udsende enormt lange serier, når det drejer sig om noget i fremmede lande i fjerne tider, f. eks. »Herskab og tjeneste-

folk«, og hvad man nu ellers sender. Hvis man dog blot kunne få Danmarks Radio til at sende den gyserserie, at man tog alle disse mange forlig, der er indgået i de sidste 19 år, og så, hvad de har sagt, hr. Hartling, hr. Hilmar Baunsgaard, hr. Per Hækkerup, og hvem der nu ellers har talt fra folketingets talerstol, om, at det og det vil vi opnå i retning af lavere skattetryk, i retning af bedre vilkår, i retning af mindre gæld, i retning af, at vi ikke mere kørte med underskud på betalingsbalancen, simpelt hen tog, hvad de sagde ved deres helhedsløsninger og buketter og halvhedsløsninger og kvarthedsløsninger, og hvad de nu ellers trak landet dybere og dybere ned i dyndet med. Og så bare en seddel op på skærmen bagefter: man sagde, at nu ville betalingsbalanceunderskuddet begynde at falde i 1968 – det steg sådan og sådan. Og sådan kunne man fortsætte. – Gyseren er åbenbart blevet så kraftig, at den røde lampe nu er tændt, så jeg ikke kan fortsætte med at uddybe det, men her var virkelig en idé for programudvalget.

Formanden:

Inden jeg giver ordet til hr. Ellemann-Jensen, skal jeg bede om, at mikrofonen, der tabte hovedet, får det på igen.

Ellemann-Jensen (V):

Ja, så er hovedet på plads igen, og vi kan tage ned på jorden igen, men det tjener os jo også bedst at blive dér, som salmedigteren skriver.

Baggrunden for de 7 lovforslag, vi i dag har til første behandling, er jo den beklagelige kendsgerning, at det ikke lykkedes for arbejdsmarkedets parter at opnå enighed om en fornyelse af de kollektive overenskomster, og konsekvensen heraf med det gældende forhandlingssystem er jo konflikter på arbejdsmarkedet. Denne gang må man vel sige at parterne står så langt fra hinanden og konflikterne tegner til at blive så omfattende, at ingen ansvarlig regering kan undlade at gribe ind.

Det er på denne baggrund, venstre kan acceptere et indgreb, selv om vi da stærkt beklager, at parternes holdning har gjort det nødvendigt med dette indgreb i de frie forhandlinger. Det er arbejdsmarkedets parter, som må påtage sig det fulde ansvar for, at